

Czy właściciel stajni treningowej dla koni wyścigowych świadczy na rzecz właściciela koni jedno świadczenie obejmujące zapewnienie pobytu, treningu i udziału koni w zawodach, również odpłatnie, jeżeli wynagrodzenie ze strony właściciela koni za to świadczenie polega na przeniesieniu na właściciela stajni treningowej połowy roszczenia o nagrodę pieniężną, do której właściciel ten jest uprawniony w przypadku pomyślnego udziału w zawodach?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

(²) C-432/15 (EU:C:2016:855).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken
(Niemcy) w dniu 1 grudnia 2021 r. – GP/juris GmbH**

(Sprawa C-741/21)

(2022/C 119/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: GP

Strona pozwana: juris GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie szkody niemajątkowej w art. 82 ust. 1 RODO (¹) należy interpretować w świetle motywu 85 i motywu 146 zdanie trzecie tego rozporządzenia w ten sposób, że obejmuje ono każde naruszenie podlegające ochronie sytuacji prawnej niezależnie od pozostałych skutków i wagi tego naruszenia?
- 2) Czy odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 82 ust. 3 RODO wyłącza okoliczność, że przyczyną naruszenia jest w konkretnym przypadku błąd ludzki osoby działającej z upoważnienia, o której mowa w art. 29 RODO?
- 3) Czy przy określaniu wysokości odszkodowania za szkody niemajątkowe dozwolone względnie wymagane jest oparcie się na kryteriach określonych w art. 83 RODO, w szczególności w art. 83 ust. 2 i ust. 5 RODO?
- 4) Czy odszkodowanie należy ustalać dla każdego indywidualnego naruszenia czy też obejmuje się kilka – co najmniej kilka podobnych – naruszeń sankcją łącznego odszkodowania, które nie jest określane poprzez zsumowanie indywidualnych kwot, lecz jest oparte na własnej ocenie całościowej?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawie T-425/18,
Altice Europe/Komisja, wniesione w dniu 2 grudnia 2021 r. przez Altice Group Lux Sarl, dawniej
New Altice Europe BV w likwidacji**

(Sprawa C-746/21 P)

(2022/C 119/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Altice Group Lux Sarl, dawniej New Altice Europe BV w likwidacji (przedstawiciele: R. Allendesalazar Corcho, H. Brokelmann, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

- Stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C(2018) 2418 final z dnia 24 kwietnia 2018 r, w której Komisja nałożyła grzywnę za dokonanie koncentracji z naruszeniem art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ (sprawa M.7993 – Altice/PT Portugal, postępowanie z art. 14 ust. 2) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”);
- tytułem żądania ewentualnego – wykonanie nieograniczonego prawa orzekania poprzez znaczne obniżenie kwot grzywien nałożonych w art. 3 i 4 zaskarżonej decyzji, zmienionej wyrokiem Sądu;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, związany orzeczeniem Trybunału co do kwestii prawnych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie zarówno w postępowaniu odwoławczym jak i w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ oddala podniesiony przez Altice zarzut niezgodności z prawem.

Zaskarżony wyrok narusza prawo i zasadę proporcjonalności, a także zakaz podwójnego karania oparty na wspólnych porządkom prawnym państw członkowskich ogólnych zasadach, które dotyczą zbiegu przepisów prawnych, ponieważ oddala podniesiony przez Altice zarzut niezgodności z prawem (art. 277 TFUE) w odniesieniu do art. 14 ust. 2 lit. a) w związku z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004. Nie istnieje „obowiązek zgłoszenia” w art. 4 ust. 1 rozporządzenia 139/2004 odrębny od „obowiązku standstill” w art. 7 ust. 1 owego rozporządzenia, zważywszy że naruszenie art. 4 ust. 1 wymaga niewątpliwie „wprowadzenia w życie” koncentracji. Artykuł 4 ust. 1 i część pierwsza art. 7 ust. 1 dotyczą tego samego zachowania i służą temu samemu interesowi prawnemu. Możliwość nałożenia dwóch łącznych grzywien z tytułu art. 14 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 139/2004 jest niezgodna z wyżej wspomnianymi zasadami prawa Unii.

Zarzut drugi: zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ zostało w nim zanegowane, iż poprzez nałożenie dwóch łącznych grzywien za to samo zachowanie zaskarżona decyzja naruszyła zasadę proporcjonalności i zakaz podwójnego karania.

Orzecznictwo Trybunału stanowi, że w wypadku, gdy zasada ne bis in idem nie sprzeciwia się nałożeniu na to samo przedsiębiorstwo dwóch grzywien w ramach jednej decyzji za te same okoliczności faktyczne, organ „winien niemniej jednak upewnić się, że te grzywny, rozpatrywane łącznie, są proporcjonalne do charakteru tego naruszenia”. Zaskarżony wyrok nie jest zgodny z tym nakazem. Jedyne grzywna nałożona na mocy art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 139/2004 za naruszenie art. 7 ust. 1 owego rozporządzenia może być zgodna z wymogiem proporcjonalności. Druga grzywna, nałożona na mocy art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004, jest z definicji nadmierna, a zatem nieproporcjonalna, a także sprzeczna z zakazem podwójnego karania opartym na wspólnych porządkom prawnym państw członkowskich ogólnych zasadach, które dotyczą zbiegu przepisów prawnych.

Zarzut trzeci: zaskarżony wyrok narusza prawo poprzez zawartą w nim wykładnię pojęcia wprowadzenia w życie w art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.

Poprzez stwierdzenie, że już „możliwość wywierania decydującego wpływu” jest równoznaczna z wprowadzeniem w życie koncentracji, zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ myli pojęcia „koncentracji” i „wprowadzenia w życie” oraz opiera się na błędnej wykładni wyroku z dnia 31 maja 2018 r. w sprawie C-633/16 Ernst & Young, który wyjaśnia, że transakcje, które nie są konieczne do uzyskania takiej zmiany kontroli, nie wchodzą w zakres art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, ponieważ nie mają powiązania funkcjonalnego z jej wprowadzeniem w życie.

Zarzut czwarty: zaskarżony wyrok narusza prawo poprzez zawartą w nim wykładnię pojęcia „prawo weta” do celów art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004 lub, tytułem ewentualnym, przeinacza SPA, interpretując je jako przynajmniej „prawo weta”.

Uznając – quod non – że sama „możliwość wywierania decydującego wpływu” jest równoznaczna z „wprowadzeniem w życie” koncentracji, art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 wymaga trwałej zmiany kontroli wynikającej ze środków dających „prawo weta w sprawie strategicznych decyzji handlowych”, to znaczy „uprawnienia pozwalające blokować” strategiczne zachowania przedsiębiorstwa. Zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ rozciąga pojęcie „prawa weta” na sytuacje, które nie dają uprawnień do blokowania strategicznych decyzji. Tytułem ewentualnym, zaskarżony wyrok przeinacza SPA, interpretując jego ustalenia poprzedzające zamknięcie nabycia jako przyznające Altice „prawo weta”.

Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo, uznając, że wymiana informacji jest równoznaczna z „wprowadzeniem w życie” koncentracji w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.

Zaskarżony wyrok narusza prawo poprzez stwierdzenie, że wymiana informacji w związku z koncentracją wchodzi w zakres art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, podczas gdy art. 101 TFUE i rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽²⁾ zakładają mechanizm ex-post. Jest to niezgodnie z wyrokiem w sprawie C-633/16 i ograniczałoby zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Zaskarżony wyrok przeinacza również zaskarżoną decyzję poprzez uznanie, że zgodnie z tą decyzją wymiana informacji sama w sobie nie narusza art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, lecz jedynie „przyczyniła się” do wykazania naruszenia.

Zarzut szósty: Sąd naruszył prawo, oddalając podniesione przez Altice zarzuty niezgodności z prawem i braku proporcjonalności grzywien.

Zaskarżony wyrok narusza prawo poprzez stwierdzenie, że Altice dopuściła się niedbalstwa. Ponadto poziom grzywien wynikający zaskarżonego wyroku jest nie tylko niewłaściwy, lecz również jest nadmierny do tego stopnia, że jest nieproporcjonalny. Sąd naruszył zatem prawo poprzez niedokonanie znacznego obniżenia kwoty grzywien w wykonaniu swojego nieograniczonego prawa orzekania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-384/19,
Parlament/Axa Assurances Luxembourg SA i in., wniesione w dniu 8 grudnia 2021 r. przez Parlament
Europejski**

(Sprawa C-766/21 P)

(2022/C 119/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Paladini i B. Schäfer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Axa Assurances Luxembourg SA, Baloise Assurances Luxembourg SA, La Luxembourgeoise SA, Nationale-Nederlanden Schadeverzekering Maatschappij NV

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie punktów drugiego i czwartego sentencji zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, z wyjątkiem kosztów wskazanych w punkcie trzecim sentencji zaskarżonego wyroku.

Tytułem żądania ewentualnego,

- uchylenie punktów drugiego i czwartego sentencji zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań Parlamentu Europejskiego przedstawionych w pierwszej instancji w odniesieniu do Axa Assurances Luxembourg SA, Baloise Assurances Luxembourg SA i La Luxembourgeoise SA.